

Hồi 4

Giả Trang Hào Bạo

(tiếp theo)

Thiết lão thở dài than:
- Về việc Từ đại hiệp ngộ nạn, nói ra càng khiến lão khiêu hổ thẹn, trước mắt chỉ có thể báo với lão đệ là Từ đại hiệp sau khi rời bảo đi về hướng bắc, chiều hôm đó lão khiêu nhận được tin cấp báo là Từ đại hiệp đã phơi thây trong một khoảng rừng cách Thườn Châu thành ba dặm về phía bắc. Lúc ấy lão khiêu lập tức đến hiện trường thẩm tin, Từ đại hiệp bị kích bể nát nửa đầu, toàn thân bị sưng phù xanh xám, không có vết thương nào khác, hiện trường cũng không có dấu vết gì khác lạ.

Nói đến đây dừng một chút rồi nói tiếp:

- Nhìn thấy như vậy, lão khiêu đoán định rằng Từ đại hiệp bị chết dưới thủ pháp cực kỳ tàn độc của đối phương, hơn nữa chúng đã hạ thủ ở nơi khác rồi mới mang di thể đến bỏ ở trong rừng...

Tống Thiên Hành từ nãy giờ im lặng lắng nghe, đến đây bỗng chàng chen lời hỏi:

- Bảo chủ! Chính mắt người nhìn thấy đầu Từ đại hiệp bị đánh nát quá nửa, còn da toàn thân thì bị sưng phù xanh xám phải không?

Thiết lão gật đầu:

- Phải!

Tống Thiên Hành tiếp:

- Nếu vậy thì diện mạo của tử thi cũng khó lòng đoán định...

Thiết lão hơi ngạc nhiên hỏi:

- Ý lão đệ hoài nghi tử thi ấy là giả?

Tống Thiên Hành chau mày nói:

- Với võ công của Từ đại hiệp, võ lâm đương kim hiếm có ai một chiêu đánh chết được người. Bởi vậy khi nghe tin Từ đại hiệp ngộ nạn đã bán tín bán nghi, đến giờ nghe bảo chủ thuật lại, thuộc hạ nghi ngờ càng nhiều.

Thiết lão thở dài nhè nhẹ:

- Lão đệ nghi ngờ rất có lý. Lão khiêu cũng có cảm giác như vậy, nhưng lúc ấy nhìn thấy một nửa đầu của Từ đại hiệp, đến cả vóc người, quần áo, con ngựa... đều giống y, không thể nghi ngờ được.

Tống Thiên Hành im lặng không đáp.

Thiết lão cười buồn nói:

- Lão đệ, thật lòng mà nói, lão khiêu cũng mong rằng tử thi ấy không phải là của Từ đại hiệp.

Tống Thiên Hành thở dài muốn nói, nhưng lại thôi.

Thiết lão buồn buồn tiếp:

- Việc này không những tiếc cho Từ đại hiệp một đời hào kiệt không nên có kết cục bi thảm như vậy mà trong đó còn có chút tư tâm của lão khiếu.

Tống Thiên Hành ngạc nhiên hỏi:

- Bảo chủ nói vậy nghĩa là sao?

Sắc mặt Thiết lão bỗng như có một đám mây che phủ:

- Bởi vì... tên nghịch tử của lão khiếu với chấp pháp đường chủ bị chết, tử thi giống y như của Từ đại hiệp.

Song mục Tống Thiên Hành thoáng lóe dị quang, “ồ” lên một tiếng nói:

- Vậy là trong việc này còn nhiều điều lý thú đây!

Hơi dừng một chút, tiếp lời:

- Bảo chủ, về việc liên quan đến đại công tử, không biết thuộc hạ có thể được biết đôi điều?

Gương mặt Thiết lão càng u ám, không trả lời thẳng vấn đề mà hỏi ngược lại:

- Lão đệ, không biết người từng nghe qua ba chữ “Trường Xuân Đảo” chưa?

Tống Thiên Hành chấn động trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn tĩnh như không:

- Bảo chủ vừa nói Trường Xuân Đảo không biết có phải là Trường Xuân Đảo hai mươi năm trước đã cùng với Trường Xuân chân nhân một trong Vũ Nội Song Tiên tranh chấp hai chữ “Trường Xuân” mà tạo thành một đoạn giai thoại trong võ lâm?

Thiết lão gật đầu, nét mặt lão trở nên đăm chiêu:

- Không sai! Năm ấy vì tranh chấp hai chữ “Trường Xuân” mà Vũ Nội Song Tiên đã đến thăm Trường Xuân Đảo, kết quả đàm phán thế nào không rõ, nhưng sau đó Trường Xuân chân nhân vẫn là Trường Xuân chân nhân, có điều từ đó về sau phía Trường Xuân Đảo không thấy lai vãn ở võ lâm Chung Nguyên nữa.

Thấy Thiết lão kể chuyện càng lúc càng đi xa đề tài, Tống Thiên Hành hơi chau mày nói:

- Bảo chủ...

Thiết lão giơ tay ngắt lời Tống Thiên Hành:

- Lão đệ không nên nóng nảy, bây giờ lão khiếu nói đến việc mười năm về trước, Trường Xuân Đảo chủ Thạch Vô Kỵ có một công chúa tên gọi Thạch Quỳnh. Không biết vì lẽ gì một mình rời đảo vào Trung Nguyên. Không bao lâu sau đã trở thành vợ của tên nghịch tử đã chết của lão khiếu.

Thiết lão lại thở dài, im lặng.

Tống Thiên Hành lên tiếng:

- Hai mươi năm trước đây, danh vọng của Trường Xuân Đảo chủ Thạch Vô Kỵ chỉ sau có Vũ Nội Song Tiên, bảo chủ kết thành thông gia với lão là một điều vinh hạnh.

Thiết lão thở dài:

- Vinh hạnh! Lão đệ biết lúc ấy Thạch lão nhi nói như thế nào không? Lão nói: “Nghịch nữ tự ý rời đảo, chưa được phép đã kết hôn với người. Từ nay cắt đứt quan hệ cha con, nhưng

Vân gia các người không được hà hiếp con nha đầu ấy, nếu không thì... hừ, liệu hồn!” Lão đệ thử nghĩ xem, lão nói như vậy là sao?

Tống Thiên Hành nói:

- Lời của lão tuy có chút mâu thuẫn, nhưng Thạch công chúa đã thành con dâu của Vân gia thì có lý đâu lại đi hà hiếp người.

Thiết lão cười chua chát:

- Nhưng điều không thể có ấy lại phát sinh, tên nghịch tử của lão khiêu lại chính tay siết cổ vợ mình đến chết, lão đệ, người nói đi, sự tình như vậy có nghiêm trọng hay không?

Tống Thiên Hành nhìn sâu vào mắt Thiết lão hỏi:

- Đại công tử với Thạch công chúa thường ngày tình cảm thế nào?

Thiết lão nói:

- Ân ái vô cùng.

Tống Thiên Hành mục quang vẫn không thay đổi:

- Như vậy sau đó chắc đại công tử nói rõ lý do?

Thiết lão lắc đầu:

- Không có, tên súc sinh ấy chỉ một mực đòi chết.

Tống Thiên Hành trầm ngâm:

- Bảo chủ, tin tức này đã thông báo cho Trường Xuân Đảo chưa?

Thiết lão thở dài nặng nề:

- Chưa, cho đến giờ phút này trong bảo cũng chỉ có một vài nhân vật cao cấp mới biết rõ sự tình.

Hơi dừng lời, lão nói tiếp:

- Nguyên lão khiêu định chờ lão đệ tới đây thương lượng thêm rồi trối tên nghịch tử ấy giao cho Trường Xuân Đảo để Thạch lão nhi tự ý phát lạc, nhưng không ngờ nó đã sớm bị thảm tử.

Dự định như vậy quả thật là tự hạ mình cầu toàn, nhưng trước mắt kế cầu toàn cũng không thực hiện được, quả thật tiến thoái lưỡng nan.

Trong đầu chàng bao ý nghĩ quay cuồng. Kim Thang Bảo trong vòng nửa tháng phát sinh bao nhiêu là biến cố, cái chết bí mật và hình dáng khả nghi của tử thi, cộng thêm kẻ chủ trì võ công quỷ thần vô lường đứng phía sau tất cả sự việc này mà chàng đã đoán được, giờ lại thêm dính líu tới Trường Xuân Đảo khiến chàng không khỏi bối rối, đưa ánh mắt lúng túng nhìn Thiết lão, vừa khéo lúc ấy lão cũng nhìn chàng nói:

- Lão đệ, lúc này lão khiêu trong lòng ngổn ngang trăm mối, người xem phía Trường Xuân Đảo phải thông tin với họ thế nào đây?

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Không cần phải thông báo gì cả, nếu như thuộc hạ dự đoán không sai, trong vòng vài hôm nữa Trường Xuân Đảo sẽ phái người đến đây.

Thiết lão ngăn người:

- Lão đệ! Ý người là...

Tống Thiên Hành mỉm cười cắt ngang lời Thiết lão:

- Bảo chủ, người biết rõ thì được rồi, không cần phải nói nhiều, cứ tĩnh tâm chờ đợi sự việc xảy ra.

Thiết lão ngần ngừ rồi nói:

- Nếu sự việc xảy ra đúng như dự liệu của lão đệ, bản bảo đang trong tình trạng mưa gió đập vùi làm sao ứng phó với quân vấn tội của Thạch lão nhi?

Tống Thiên Hành phá lên cười sang sảng nói:

- Người ta thường nói nước đến thì đắp bờ, giặc đến thì tướng ngăn, thuộc hạ đã nhậm chức tổng quản bản bảo đương nhiên phải cố hết sức mình phân ưu với bảo chủ, xin bảo chủ cứ yên tâm.

Hào khí ngất trời, quả thật tai nghe không bằng mắt thấy.

Thiết lão cảm động đưa tay nắm lấy cổ tay Tống Thiên Hành siết chặt, mọi ưu phiền giảm hết quá nửa, cất giọng hào sảng nói:

- Khá lắm, lão đệ, gánh nặng này giao cho người gánh vậy!

Tống Thiên Hành nghiêm mặt hỏi:

- Bảo chủ, nội phiền ngoại họa của bản bảo có phải chỉ có bấy nhiêu?

Thiết lão hơi trầm ngâm, đáp:

- Còn một việc nữa, Chấn Uy tiêu cục của bản bảo bị cướp tiêu, không biết lão đệ người nghe qua chưa?

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Có nghe nói sơ lược.

Thiết lão nói:

- Đối phương đều là những tên mặc kinh trang che mặt, thân thủ tuyệt cao, tiểu nhi Vân Trung Hạc thoát thân, tiêu sư bị chết cũng nát một nửa đầu.

Tay này khá! Lại thêm một tử thi bị đánh nát nửa đầu, địch phương cố ý bày bố nghi trận, hay là thói quen giết người của chúng như vậy?

Tống Thiên Hành một đời chưa biết thua sút thiên hạ, trong nhất thời cũng cảm thấy khó hiểu, một lúc sau mới thở dài nói:

- Bảo chủ, thương thế của tam công tử thế nào?

Sắc mặt Thiết lão tối lại:

- Bây giờ xem như đã qua khỏi tai kiếp, nhưng ít ra cũng phải tĩnh dưỡng mười bữa nửa tháng mới có thể phục nguyên.

Tống Thiên Hành chợt hỏi:

- Vật bị cướp đi là vật gì?

Thiết lão lại thở dài sườn sượt:

- Là một món bảo vật vô giá, nếu tìm lại không được chỉ sợ bán hết bản bảo này chưa đủ bồi thường.

Dừng một chút lão hỏi:

- Lão đệ! Người có nghe nói đến “Trân Châu Y” bao giờ chưa?

Tống Thiên Hành biến sắc nói:

- Thuộc hạ có nghe nói qua, đó là một chiếc bảo y có thể tị thủy, tị hỏa, định phong, trừ độc bốn loại công dụng, ngoài ra bên trong còn ẩn tàng một loại nội công tâm pháp quán tuyệt kim cổ, có điều chiếc áo này đã thất tung gần ba trăm năm nay, lẽ nào...

Thiết lão gật đầu nói:

- Lão đệ nói không sai chút nào, bản bảo bị cướp tiêu chính là chiếc áo vô giá ấy.

Tống Thiên Hành nhìn sâu vào mắt Thiết lão nói:

- Chủ nhân của chiếc áo là ai?

Thiết lão đáp:

- Chủ nhân lại càng không phải là kẻ dễ trêu vào, đó là cống phẩm của Lương Giang Tổng đô tiến cống Hoàng thượng.

Trên gương mặt Tống Thiên Hành một thoáng kỳ dị lướt qua, thở dài nói:

- Bảo chủ cứ yên tâm, cống phẩm của quan gia thì dễ tính rồi, quan gia dù sao cũng dễ dùng lý lẽ hơn, hàng bị mất thì bồi thường, bồi thường không nổi thì từ từ tìm, nhưng thế nào hẳn cũng phải cho một kỳ hạn phải không?

Thiết lão sắc mặt dần dần, muốn nói lại thôi.

Tiếp đó Tống Thiên Hành hạ thấp giọng, âm thanh chỉ vừa đủ hai người nghe, thảo luận một hồi.

Hạ giọng mật đàm mất hẳn một thời thần (?) mới kết thúc.

Sau một thời thần mật đàm, thần sắc của Thiết lão khá hơn nhiều, đích thân lão mở cửa mật thất định gọi thị đồng dọn cơm trưa lên mật thất.

Nhưng cửa vừa mở ra đã thấy ngay chiếc mỏ chu lên thật cao, có thể treo cả một hồ lô rượu lên đó của Vân Trung Phụng.

Không đợi Thiết lão lên tiếng đã trịch thượng bước vào trong phòng, chiếc mỏ chu của nàng hé mở nói:

- Phụ thân! Có việc cơ mật gì mà hai người cứ đóng cửa nói hơn nửa ngày khiến người ta sốt ruột gần chết?

Thiết lão đặt một tay lên vai ái nữ, một tay vén mớ tóc thả lòa xòa trên vai, cười ha hả nói:

- Con a đầu này, người ta lo gần chết thì liên quan gì đến người?

Gót sen dừng lại, liếc Thiết lão một cái sắc lờm:

- Phụ thân còn ở đó nói chơi được, nhị ca mới nãy bị thổ huyết.

Thiết lão biến sắc nói:

- Cái gì? Một chút nội thương của nó như vậy làm sao lại thổ huyết, chắc là tại sáng nay thị cường, tự ý ra ngoài nên mới nông nổi...

Vân Trung Phụng lắc đầu, giọng hờn dỗi:

- Ai mà biết được!

Tống Thiên Hành đứng bên cạnh, mắt thoáng hiện một tia sáng lạ lùng, nhưng cha con Vân thị chưa kịp nhìn thấy đã biến mất, chen lời nói:

- Bảo chủ, nhị công tử với tam công tử đều bị nội thương?

Thiết lão không nhìn chàng gật đầu:

- Phải!

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Thuộc hạ có sẵn thánh dược trị nội thương, chỉ cần tình trạng không quá nghiêm trọng, uống thuốc này trong vòng một hai thời thần là có thể phục nguyên.

Vừa nói vừa cho tay vào trong bọc lấy ra một bình bạch ngọc, đổ ra hai hoàn thuốc lớn bằng hạt đậu màu hổ phách đưa cho Thiết lão.

Thiết lão nhận được hoàn cảm kích nói:

- Lão khiêu thọ lãnh trọng ân của lão đệ rồi!

Rồi tiện tay giao được hoàn cho Vân Trung Phụng nói:

- Mau đưa cho nhị ca và tam ca uống!

o O o

Xế chiều ngày hôm ấy “Kim Thang Bảo” gấp rút cử hành một cuộc hợp, toàn bảo từ trên tới dưới, ngoài những người đang trực ra, còn lại tất cả đều phải đến quảng trường.

Thiết lão tuyên bố trước toàn thể nhân sự trong bảo, kể từ giờ phút này mọi sự vụ trong bảo đều do tân nhiệm tổng quản Tống Thiên Hành toàn quyền xử lý. Toàn thể nhân sự trong bảo từ Tứ tinh hộ pháp trở xuống đều thuộc quyền Tống tiên sinh phát lạc, mong toàn thể huynh đệ phục tùng chỉ dụ của người.

Tiếp đó Thiết lão cùng Tống Thiên Hành đích thân tuần sát từng hàng một, căn cứ theo danh sách từ trên xuống dưới điểm danh. Sau khi điểm danh xong đều tuần sát các người đang trực ở các nơi.

Tóm lại trong vòng một buổi chiều, ngoài phu nhân của Thiết lão, nhị công tử, tam công tử đang bế môn dưỡng thương, với những người ra ngoài có công vụ ra, Tống Thiên Hành cùng Thiết lão đều đến gặp mặt, đồng thời mỗi một người đều quan sát kỹ càng.

Nhưng Tống Thiên Hành cần gì phải có hành động lạ lùng như vậy? Mục đích để làm gì? Điều này sợ chỉ có chàng với Thiết lão mới có thể trả lời nổi.

Khi Tống Thiên Hành cùng Thiết lão đang dùng cơm tối ở Ninh Viễn Lâu, Vân Trung Phụng mừng rỡ xông vào, mặt mày rạng rỡ như hoa xuân nhìn Tống Thiên Hành nói:

- Tống tiên sinh, thánh dược của người quả thật thần hiệu.

Tống Thiên Hành mỉm cười, Thiết lão đã hỏi ngay:

- Thế nào?

Vân Trung Phụng đáp:

- Nhị ca đã hoàn toàn bình phục, tam cũng có thể xuống giường đi lại được rồi.

Một nét vui mừng kỳ dị lướt qua gương mặt Tống Thiên Hành nói:

- Tứ tiểu thư, trước lúc dùng thuốc, thương thế của nhị công tử, tam công tử ai nặng hơn ai?

Vân Trung Phụng ngỡ ngác nói:

- Dường như thương thế của nhị ca nặng hơn.

Song mục Tống Thiên Hành lóe dị quang, nói mà như tự hỏi chính mình:

- Vậy là lạ rồi, thương thế nặng hơn tại sao lại phục nguyên trước?

Thiết lão ánh mắt đầy nét nghi hoặc:

- Có lẽ a đầu này nhìn sai chăng?

Lão quay sang Vân Trung Phụng:

- Phụng nhi, mau kêu nhị ca người tới đây tạ ân ban thuốc của Tống tiên sinh.

Tống Thiên Hành cười nhẹ nói:

- Bảo chủ! Người làm như vậy Tống Thiên Hành còn chỗ nào đứng trong bản bảo nữa.

Mục quang chuyển sang nhìn Vân Trung Phụng nói:

- Tứ tiểu thư, phiến tiểu thư dẫn lộ, tại hạ muốn gặp nhị công tử, tam công tử đàm luận một hồi.

Một buổi hoàng hôn yên tĩnh.

Trời tây, mây ngũ sắc giăng rợp trời, nhiều dáng vẻ nhiều màu sắc.

Ngoài cửa sổ, một cây hồng mai trầm lắng thoang thoang thấm đậm lòng người.

Cảnh sắc thanh u thoát tục, không khí yên tĩnh không vương bụi trần.

Nhưng, người đứng trước cửa sổ nhìn phong cảnh tựa hồ như thần du tha xứ, không có chút lòng thưởng thức cảnh đẹp thiên nhiên hiếm có bày ra trước mắt.

Hắn là ai? Đó là nhị công tử Vân Trung Nhạn, người được Thiết lão gọi là “Vân gia Thiên lý câu”.

Một tràng cười giòn tan ngọt ngào phá tan không gian yên tĩnh:

- Nhị ca! Xem ai đến nè!

Vân Trung Nhạn giật mình quay lại, chỉ thấy Vân Trung Phụng dáng như tiên nga ngọc nữ cùng Tống Thiên Hành tiêu sái thoát phàm đang tiến tới.

Vân Trung Nhạn cười rạng rỡ:

- Tống tiên sinh đến vừa kịp lúc, tiểu đệ đang định tìm người đa tạ ân ban thánh dược. Mời! Mời!

Tống Thiên Hành cất bước vào thư phòng, vừa mỉm cười vừa nói:

- Một chút việc nhỏ như vậy, hà tất phải đa tạ, nhị công tử khách sáo rồi.

Vân Trung Nhạn nghiêm mặt ngồi vào ghế, kêu thị tỳ dâng trà, nói:

- Tống tiên sinh nói như vậy, ân này tiểu đệ đành khắc sâu vào tâm khảm.

Hơi dừng lời một chút rồi tiếp:

- Đêm qua Tống tiên sinh gấp rút về bảo, cả ngày hôm nay chưa được nghỉ ngơi, giờ lại đích thân đến thăm, tiểu đệ thật xấu hổ vô cùng.

Lời nói tuy khách sáo, nhưng cũng là sự thực!

Tống Thiên Hành khẽ nhếch mép cười:

- Đây là bốn phận của huynh đệ phải tận lượng làm tròn, huống chi ta đã là người một nhà, xin nhị công tử đừng nhắc nữa... À, nội thương của nhị công tử đã hoàn toàn phục

nguyên rồi?

Vân Trung Nhạ đáp:

- Đa tạ Tống tiên sinh quan tâm, nội thương của tiểu đệ hoàn toàn bình phục, thánh dược của Tống tiên sinh ban cho quả linh nghiệm như thần.

Mục quang của Tống Thiên Hành thoáng lộ dị sắc, cười nhẹ nói:

- Được hoàn mà nhị công tử uống đó, do bản môn đặc chế, chuyên trị nội thương do “Chiêu Đàn thần công” đánh phải, đáng tiếc nhị công tử thọ thương không phải do “Chiêu Đàn thần công” của bản môn, nếu không được hoàn càng thần hiệu, thuốc vào bệnh hết.

o O o